

Annak ellenére, hogy Máramaros, e történelmünk során ritkán lakott megye hatalmas erdőségei kiváló vadászterületül kínálkoztak már a középkorban, elég ritkán találkozhatunk erről a területről származó vadászírással. A régi időkben szarvasok, őzek, vadkecskék, de medvék, hiúzok és egyéb dúvadak nagy tömege messziről vonzotta a vadászat kedvelőit. A középkor folyamán a jobbágyszolgáltatások között a huszti uradalomban nyestet, rókabőrt, karvalyt és császármadarat emlegetnek az urbáriumok. Természetesen azóta minden megváltozott.

Stók Lajos a Vadásztörténetek az Erdős-Kárpátokból című könyvében a 20. század második felének vadászéletét mutatja be. Sok mindentről szó van az írásokban az elmesélt vadásztörténeteken kívül, vagy azokba beleszöve. Többek között a vadállomány fenntartásáról és szaporításáról, a vadban rejlő értékek gazdaságos felhasználásáról, az apró- és a nagyvad mennyiségi és minőségi fejlesztéséről, a dúvadak számának csökkentéséről, a vadak védelméről és az általuk okozott károk csökkentéséről.

Mindezek mellett néprajzi értékeket is képviselnek ezek az írások, számos dülőnevet és helyi szokást is megörökítenek. Meltán számíthatnak azok érdeklődésére, akik szeretik Kárpátalja, és ezen belül Máramaros természeti szépségeit, és érdeklődnek a vadászkalandok iránt. (Cz.L.)

ISBN 978-615-5757-11-2

9 786155 757112

STÓK LAJOS
VADÁSZTÖRTÉNETEK AZ ERDŐS-KÁRPÁTOKBÓL

STÓK LAJOS

VADÁSZTÖRTÉNETEK AZ ERDŐS-KÁRPÁTOKBÓL

STÓK LAJOS, A VADÁSZ

1960. március 11-én született Stók Sándor és Varga Ilona gyerekeként a kárpátaljai Visken. Születése után két héttel elvesztette bal szeme világát, azóta nem lát vele.

1967-ben beírták a Viski 2. Sz. (magyar tannyelvű) Középiskola 1. osztályába. Az általános iskola 8. osztályának befejezése után dolgoznia kellett, ezért az érettségi vizsgát az esti iskolában tette le. A szovjet hatalom éveiben apjának családját a nép ellenségének (vrág národá) kiáltotta ki a rendszer, 1953-ban szűnt meg az ideológiai nyomás rajtuk, amikor is nagyapja, akit koncepció perben ítélték el 1944-ben, meghalt az egyik szovjet lágérben.

Stók Lajos 1976-ban a kolhoz építőbrigádjába került, később a traktorbrigádba szerelőnek. Katonának nem sorozták be a szeme miatt.

1983 júniusában nősült meg. Felesége a moldáviai Tiraszpol városába való.

1983-84. évben elvégezte a Kisinyovi Varrógépszerelő Technikumot. 1986-ban született Lajos nevű fiuk. A '80-as években különböző építkezéseken dolgozott, és maga is építkezett. 1993-ban fölvtették a Huszti Járási Halász-Vadász Egyesületbe fővadórnek, ahol 2001-ig dolgozott, majd idénymunkás lett újra különböző építkezéseken, s a mai napig ezt folytatja. 1990-ben váratlanul meghal édesanyja, majd 2005-ben édesapja. Közben 2004-ben eltemette feleségét.

Elmondása szerint mióta eszéért tudja, mindig kapcsolatban volt a vadászattal. Nincs olyan Stók család Visken, melynek tagjai között ne lenne vadász.

Természetszeretetét és a vadászathoz való vonzódását valószínűleg apai nagyapjától, Stók Lajostól (1899–1953) örökölte, aki a magyar állami erdőszet különböző kirendeltségeinél dolgozott. Már egész fiatal korától hajtóként járta a hegyeket, mezőket a viski vadászokkal, igyekezetéért már 1977-ben megkapta az első vadászengedélyét. Abban az időben még nem volt túl szigorú a vadásztörvény, akinek jó ajánlóleve volt a járásnál, megkaphatta könnyen az engedélyt. 1982 őszén elhunyt az akkori viski vadásztársaság elnöke, aki helyébe Hánka Sándort választották, Stók Lajost pedig a társaság elnökhelyettesévé, amit az egyesület átalakításáig, 2015-ig töltött be.

Gyerek- és ifjúkori olvasmányai (Kittenberger Kálmán, Nadler Herbert, Széchenyi Zsigmond, Fekete István írásai) hatására felébredt vonzalma az írás iránt. Bátorítást 1986-ban kapott nagybátyjától, Behun Jánostól, a *Kárpáti Igaz Szó* akkori főszerkesztőjétől (Behun anyja viski Stók lány volt). Ekkor kezdtek megjelenni vadászattal kapcsolatos írásai a lap *Hegyen, völgyön* c. rovatában. (Cz.L.)